

OMG EEN BABY

PLONS. LIGT ER
OPEENS EEN
BABY IN HET
TOILET. JULIA
(22) BEVIEL
ACHT MAANDEN
GELEDEN
ZONDER DAT
ZE WIST DAT ZE
ZWANGER WAS.

“DIE DAG BEGON IK MET DRIE KWARTIER JOGGEN OP DE CROSSTRAINER IN DE SPORTSCHOOL.

Ik was zo veel aangekomen dat mijn spijkerbroeken niet meer dicht konden – niet eens over mijn billen gingen. En op vakantie had ik gemerkt dat mijn conditie behoorlijk achteruit was gegaan. Ons huisje lag op een steile berg in Toscane en het kostte me moeite om naar boven te komen. Zelfs mijn broertje vroeg zich af waarom ik opeens zo sloom was. ‘Waarom zeur je nou’, riep hij terwijl hij voor me uit liep. ‘Loop gewoon die heuvel op.’ Ondertussen liep het zweet bij elke stap over mijn rug. Komt vast door het studentenleven, maakte ik mezelf wijs. Ik studeerde net twee jaar in Amsterdam, was

lid geworden van een vereniging en bracht daar veel avonden door. Vooral op donderdag was het feest; vaak kwam er dan een bekende artiest optreden en stond ik met mijn clubgenoten te dansen en bier te drinken. Gezond eten was er al een tijdje niet meer bij. Meestal bestelde ik iets, een pasta of pizza van de buurt-Italiaan.

Mijn huisgenoot – een goede vriendin – was net thuis van een reis naar Thailand. We zouden die avond voor het eerst samen in ons huis slapen. Dat moest gevierd worden. Nadat ik klaar was in de sportschool, doken we de stad in en eindigden we op het terras met een biertje. Ik flanst even later thuis wat pasta pesto in elkaar en we vertrokken met z’n allen naar de vereniging. Het was de eerste keer dat we elkaar weer zagen na de vakantie, dus iedereen vertelde over z’n zomer. Heel gezellig. Lang kon ik er niet van genieten, want ik kreeg flinke buikpijn – hevige steken die minutenlang duurden. Ik gooide er twee paracetamolletjes in, maar dat hielp niet. Rond één uur ’s nachts hing ik krom van de pijn. Ik besloot af te taaien. Misschien een blaasontsteking, schoot er door mijn hoofd.

‘IK GOOIDE ER TWEE PARACETAMOL IN MAAR DE BUIKPIJN BLEEF’

Thuis deed ik geen oog dicht. Ik lag in mijn nieuwe kamer waar ik zo blij mee was – eindelijk in dat leuke studentenhuys, in een veel grotere kamer, dicht bij het station en het centrum. Een van mijn beste vriendinnen was nu mijn huisgenoot. Wat wilde ik nog meer? Ik lag te woelen en schopte de dekens van me af. Op geen enkele zij lag ik lekker en ik hoopte maar dat de buikpijn zou zakken. Tussendoor moest ik steeds naar de wc. Er kwam echt niets meer uit. Toch bleef dat drukkende gevoel in mijn onderbuik. Ik besloot weer op de wc te gaan zitten. Opeens was er bloed. Vocht en bloed. Ik schrok me rot. Wat was dít?!

Zwanger zijn, dat kon niet. Mijn menstruatie was vrij onregelmatig, maar ik werd wél iedere maand ongesteld. Ik was nooit zo consequent met het nemen van de pil. Soms dacht ik: Juul, kom op, waarom denk je daar nooit aan? Maar echt druk maakte ik me er niet om. Bovendien had ik de afgelopen maanden geen sex gehad. De laatste keer was met een van mijn huisgenoten uit mijn vorige studentenhuys. Via WhatsApp flirtten we weleens met elkaar. Toen we op een avond allebei vroeg thuis waren van de kroeg, zijn we buiten op het terras gaan zitten met een fles wijn. We hadden het over de festivals die we hadden bezocht. Hoe meer we dronken, hoe meer lol we hadden. Al snel begonnen we te zoenen. De rest van de nacht brachten we door in mijn tweepersoonsbed. Het was geen simpel vluggertje – hij was lief voor me en we

hebben er allebei van genoten.

Er viel verder niet zo veel te beleven in dat huys, dus we zochten elkaar daarna steeds vaker op. Ook in bed. Voor een relatie was het gevoel niet diep genoeg, te veel lust en te weinig liefde. Maar ik kan oprecht zeggen dat ik hem leuk vond. Af en toe deden we een drankje of gingen we samen eten. En we konden goed met elkaar praten. Die ene keer bijvoorbeeld, nadat ik net was afgewezen voor een baan. Hij nam me mee naar een cafeetje en liet me er net zo lang over zeuren, tot ik weer kon lachen.

Daar zat ik nu, alleen op het toilet van mijn studentenhuys. Het bloed zat overal: op mijn handen, op het zwart-wit geblokte zeil op de grond en in mijn onderbroek die ik had uitgeschopt. Kort daarvoor had ik nog ‘hevige krampen in onderbuik’ gegoogeld. Toen ik allemaal zoekresultaten kreeg met dat het misschien wel weeën waren, scrolde ik snel door. No way dat ik zwanger was. Maar nu voelde het toch alsof er iets uit mij kwam. Ik kon niet anders dan heel hard persen. Mijn adem stokte ... Het was rond en glibberig. En het lag nu in de wc.

Oh my god. OH MY GOD! Het was een baby. Het enige wat ik dacht terwijl ik in de toiletpot keek, was: niet flauwvallen. Tussen mij en het kind hing een sliert. Die heb ik in een reflex kapotgetrokken, zodat er een stuk tussen mijn benen bleef hangen. Ondertussen voelde ik een soort enorm heftige menstruatiepijn. De baby nam ik in mijn armen. Ik hou van bevallingsprogramma’s op tv en ergens had ik uit de TLC-serie *One Born Every Minute* in mijn hoofd dat het kind nu moest gaan huilen. Ik klopte op zijn ruggetje en hij begon te huilen. Zelf hilde ik niet, geen traan, ik voelde niks. Ik wist wel dat ik hulp nodig had. Met bloederige handen pakte ik mijn mobiel uit de wasbak

en belde 112. Rustig zei ik: 'Ik wist niet dat ik zwanger was, maar ik ben net bevallen.' De woorden rolden mijn mond uit alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Achteraf weet ik dat ik compleet in shock was. De mevrouw aan de andere kant van de lijn vroeg: 'Gaat het wel, meisje? Wat zal je geschrokken zijn. Is er iemand bij je? Nee? Dan moet je nu iemand bellen. Wij zijn onderweg.' Alsof ik even boven mezelf zweefde, zag ik hoe ik daar stond – in een wc vol bloed, met alleen een hemdje aan en een huilende baby in mijn armen. Ik belde mijn vriendin die boven lag te slapen en zei dat ze naar beneden moest komen. 'Kel, niet schrikken. Ik ben beneden en ik ben net bevallen.' Slaperig zei ze: 'Juul, doe even normaal. Ben je dronken of zo?' Ik vervolgde: 'Niet schrikken, er ligt veel bloed. Je moet nu komen.' Ze kwam en staarde naar me alsof ze in een horrorfilm was beland.

Ik werd op een brancard gelegd en de baby werd in aluminiumfolie gewikkeld. Mijn huisgenoot ging mee in de ambulance. Ik had nog steeds hevige krampen. De placenta moest nog komen. Dat zou in het ziekenhuis gebeuren. Het kind werd op mijn borst gelegd. 'Je hebt een zoon gekregen', zei de broeder. 'Een zoon', stamelde ik. Ik moet mijn ouders bellen, was het enige dat door mijn hoofd ging. Pas toen ik in een ziekenhuiskamer lag te wachten tot ik gehecht kon worden, kwam de klap. Snoeihard. Ik moest zó verschrikkelijk huilen. Tegelijkertijd zag ik in het wiegje naast me een baby vredig liggen te slapen. Hij had een volle bos zwart haar en ik vond hem de mooiste baby die ik ooit had gezien. Zo klein. Ik zag de typische neus van mijn familie en wist: hij is van mij. Dit is mijn zoon. Ik voelde een onvoorwaardelijke liefde die ik nog nooit had ervaren.

Mijn ouders schrokken zich rot. Mijn moeder hilde aan

de telefoon en zei: 'We komen eraan.' Ik werd gehecht en daarna de kamer binnengereden waar mijn ouders zaten. Weer barstte ik in tranen uit en viel mijn moeder om de nek. Ze zei: 'Wat flik je me nou, ben ik opeens oma? Ik ben nog geen vijftig!' Mijn vader zat met mijn zoontje in zijn armen, de tranen stonden in zijn ogen. Mijn twee beste vriendinnen belde ik daarna, de rest stuurde ik een groepsapp met een lang verhaal. In de drie dagen dat ik in het ziekenhuis lag, zijn er twaalf meiden langs geweest. Op dag drie moest ik de baby aangeven bij de gemeente. Met mijn moeder besprak ik welke naam ik hem zou geven. Ik had geen idee. Zij kreeg jaren geleden een dochtertje dat kort na de geboorte overleed: Dot. Misschien was het mooi als ik die naam omdraaide en mijn zoontje Tod noemde? Ik vond het prachtig.

Ik wist meteen dat mijn ex-huisgenoot de vader van Tod moest zijn en gelukkig niet een of andere onbekende onenightstand. Ik wist ook dat hij uit een goed nest komt en een prima studie doet – dat vond ik een fijne gedachte. Na een week schreef ik hem een lange mail. Hij reageerde de volgende dag via WhatsApp met weinig woorden: 'Ik ben in shock' en 'Ik weet niet wat ik moet zeggen'. We maakten een afspraak. Een maand later zat hij bij mijn ouders thuis op de bank. Heel onwerkelijk. Ik was super-

**'IK GOOGELDE
'HEVIGE KRAMP
IN ONDERBUIK'.
NO WAY DAT DIT
WEEEN WAREN'**

‘SOMS FANTASEER IK OVER WAT IK NU ALLEMAAL ZOU DOEN ZONDER BABY’

zenuwachtig en het was net of Tod dat aanvoelde. Hij moest steeds huilen. De vader van Tod had zijn kind vast, maar hij zei niets. Niet dat hij mooi was, of lief, gewoon helemaal niets. Ik was teleurgesteld.

Via de app liet hij daarna weten dat hij geen actieve rol in het leven van Tod wilde spelen. Dat hij me zou helpen als ik medische gegevens of geld nodig had, maar dat dit alles was wat hij wilde betekenen. Ik snap dat het een bizar heftige klap moet zijn als je opeens hoort dat je vader bent geworden. Toch had ik gehoopt dat hij er mee om zou kunnen gaan. Natuurlijk vind ik het jammer hoe het nu loopt, want ik had voor Tod graag een vaderfiguur in zijn leven gewild. Aan de andere kant zie ik het vooral als zijn verlies: wie wil nou niet zo'n lief mannetje? Daar krijgt hij later spijt van. Verder ga ik me er niet druk om maken en gewoon de allerbeste moeder voor mijn zoon zijn.

Tod is nu bijna acht maanden. Het is super hoe mijn ouders ons hebben opgevangen. Als hij in die eerste weken 's nachts wakker werd, hielpen ze me met het geven van de fles. En als ik een keertje laat thuiskom van het uitgaan, slaapt Tod bij hen in bed. Ik vind het niet altijd makkelijk om weer thuis te wonen, omdat ik al twee jaar op mezelf heb gewoond. Als ik bijvoorbeeld na het eten mijn bord niet opruim, wordt daar meteen iets van gezegd. Dat ben ik niet meer gewend. Daarom is het fijn dat Tod en ik straks samen een plek hebben. Binnenkort verhuizen we naar een leuk klein huis, met twee slaapkamers en een

tuintje, in een gezellige opkomende buurt van Breda. Het is er rustig en het voelde meteen als mijn huis.

Mijn studie Media, Informatie en Communicatie heb ik even stopgezet en ik ben op zoek naar een baan. In het begin vond ik het moeilijk dat mijn leven opeens zo anders is geworden en dat ik maar zo kort heb kunnen genieten van het studentenleven. Ik fantaseerde vaak wat ik op dat moment aan het doen zou zijn als het anders was gelopen. Dat heb ik nu gelukkig minder. Nog steeds baal ik af en toe dat ik niet even snel een koffietje kan drinken met vriendinnen. Of spontaan een avondje bij iemand een film kan kijken. Nu Tod er is, moet ik alles goed plannen. Hij heeft een strak dagritme met slaapjes, eten, luiers verschonen en weer slapen. Dat is niet altijd makkelijk. En als hij 's nachts wakker wordt omdat hij honger of last van buikkrampjes heeft, is uitslapen er de volgende dag ook niet bij.

Ik wilde altijd al kinderen, maar zo had ik het natuurlijk niet bedacht. Toch zie ik het positief: mijn leven is nu anders, maar misschien juist wel mooier nu Tod er is. 'Jouw tijd komt wel weer, Juul', zeggen mijn vriendinnen. Zo voel ik dat ook. Eerst Tod, dan al het andere. Ik ben nog jong. Het idee dat ik moeder ben, begint steeds meer te landen. In het begin was ik bang voor de reacties, maar nu vertel ik het gewoon trots. Tod is een supergezond, blij kind en ik heb er alle vertrouwen in dat het goed komt. Ik ga volgend jaar weer studeren en tot die tijd ga ik lekker werken. Al mijn vriendinnen voelen zich tante. Ik heb zo veel lieve mensen om me heen, dus ik zal er nooit alleen voor staan. En ja, ik hoop ook iemand te ontmoeten op wie ik echt verliefd kan worden. En die net zo verliefd wordt op Tod als op mij." ●